Sportul Magazin

TRADIȚII ALE SPORTULUI ROMÂNESC

Sportul românesc se poate mîndri, mai întîi de toate, cu o tradiție a ideilor, a oamenilor, care, adeseori fără să fie specialiști ai educației fizice, au militat pentru ideea de mișcare, de sport.

Se știe prea puțin că B. P. Hasdeu a recenzat, în 1869, cartea de gimnastică a lui Moceanu, iar Simion Bărnuțiu a dedicat un întreg capitol într-un manual de pedagogie „educației corporale" (1870).

Este deosebit de semnificativ faptul că începuturile gimnasticii în România, la București, se datorează și... ardeleanului George Moceanu. Sau privind și mai în urmă, îl vom găsi pe Ștefan Ludwig Roth, luminoasă figură pașoptistă, pledînd la Mediaș pentru învățarea gimnasticii cu cîntec, cu muzică (1827).

Să-i însoțim pe Moceanu și Velescu în călătoriile pe patru continente — Europa, Africa, Asia, America — ispravă de românească vrednicie, călătorie în care au făcut demonstrații de gimnastică și dansuri naționale (1899).

Deși generalul Virgil Bădulescu (inițiatorul batalioanelor de schiori la Vînătorii de munte în 1916 și creatorul O.N.E.T.-ului, în 1921) și profesorul Virgil Roșală au studiat în Suedia, țara lui Ling, gîndirea și spiritul lor activ a rămas românesc și generațiile formate de ei le datorează foarte mult.

O emoționantă tradiție de idei favorabile educației fizice a avut și literatura noastră: de la Ion Slavici, autorul „Educației fizice" (1909), la Camil Petrescu, directorul revistei „Fotbal" (1937), sau astăzi Eugen Barbu, Dan Deșliu, Al. Mirodan, Radu Cosașu și mulți alții.

Nu avem dreptul să-l uităm pe Iuliu Hațieganu, medic apreciat, om de cultură, rector de universitate clujeană, a cărui concepție a influențat rodnic educația fizică universitară (lucrarea lui Albin Morariu și prof. Dorin Almășan). Sau medicii precursori ai ideii noastre despre educație fizică, F. Rainer, C. I. Parhon, acad. Șt. Milcu.

Dar cînd vorbim de tradiții progresiste în sportul românesc, trebuie să amintim cu respect și mîndrie asociațiile și cluburile sportive care în trecut și astăzi și-au adus aportul lor creator și dinamic.

Am porni de la Junii Brașovului, cei cu cai, buzdugane și costume multicolore (organizație datînd din secolul al 16-lea) pînă la „Prietenii naturii" (1921), această muncitorească, activă rețea de cluburi muncitorești, în întreaga țară.

Am aminti, pentru tradiția lor progresistă, C.F.R., AMEFA Arad, Astra Brașov, Stăruința Oradea, Universitatea Cluj. Dar istoria sportului românesc de-a lungul anilor (prof. dr. Emil Ghibu, conf. Ion Todan) este încă mult mai bogată în idei și fapte.

Și atunci, am trece, în această fugară prezentare a tradițiilor sportului românesc, la sporturile specifice poporului și țării noastre.

Desigur, așa cum alte popoare au gorodki, baseball, pelotă, cricket, tot așa noi românii avem oina. Joc de îndepărtate origini, jucat de domnitorul Mircea și generațiile de tineri, îndrăgit de poeți (Demostene Botez: „Bucuria tinereții", 1957) și de miniștri (Spiru Haret).

Și, alături de oină, înotul sau schiul, țara noastră fiind o țară de ape și munți. Dar și de luptători și trăgători de tir, pentru că nu rareori poporul nostru a trebuit să scrie „Scrisoarea a III-a".

O necontestată tradiție românească recunoscută cu prețuire chiar și de străini, are aviația. Se spune că trei popoare au fost prezente în lume la începuturile aviației: americanii (frații Wright), francezii (Bleriot, Farman, Santos Dumont) și românii (Vuia, Vlaicu, Coandă).

Medaliile olimpice cucerite de sportivii noștri la tir, box, lupte, atletism reflectă și ele tradițiile sportului românesc. Citind cartea profesorilor Postolache, „Tradițiile sportive ale românilor", vom regăsi permanent această ștafetă a generațiilor, acest flux de idei și acțiuni, care caracterizează sportul nostru.

Și ce altă dovadă de continuitate și succese românești vreți, dacă nu victoria, nu fără luptă și nu fără așteptări, a ideii muzeelor sportive? Astăzi, avem în țară muzee la Brașov și Cluj, iar la București un „Muzeu național al sportului".

În toate aceste orașe și poate curînd și în altele (fiindcă sînt orașe în România cu tradiții vechi și glorioase), trecutul va întîlni prezentul și va anticipa viitorul.

Generațiile se vor întîlni în timp și se vor continua în spațiu. Spre gloria sportivă a țării noastre și a sportului românesc.

Virgil LUDU

UN ALMANAH ȘI UN VERB

Este vorba despre **„Almanahul Turistic"** și despre verbul **„a călători, călătorire"**, ale cărui semnificații și implicații le sondează, în paginile sale, doi cunoscuți minuitori ai condeiului, **Paul Anghel** și **Alexandru Andrițoiu**, ambii pledînd, în esență, pentru „cunoașterea acestei țări care se numește, turburător de frumos, România" — cum spune ultimul.

De fapt întregul almanah este un îndemn la călătorie, la cunoaștere, pentru că, după amplul panoramic pe care îl schițează acad. **Victor Eftimiu** „contemplînd harta țării", urmează o succesiune dinamică de prim-planuri, ce ne aduc, ca un abil transfocator, aproape de ochi, dar și de inimă, frumusețile fără șir ale patriei noastre. Îl urmezi pe acad. **Geo Bogza** în incursiunea sentimentală prin Iașul încărcat de miresmele teilor și ale amintirilor, ori pe maestrul emerit al sportului **Emilian Cristea** printre cleanțurile acestui imens menhir natural care este „Degetul lui Călineț" din Piatra Craiului. Te lași condus de **Sergiu Fărcășan, Traian Filip** și **Al. Borza** pe urmele lui **Vlahuță** la „încheietura Balcanilor cu Carpații", pentru a înțelege mai bine metamorfoza Porților de Fier în Porțile Energiei și pentru a arunca o privire în viitorul turistic al acestei zone, așa cum însoțindu-l pe scriitorul **Pop Simion** la „salamandra verde-albastră din Chelle Argeșului" afli ce minunate locuri de popas vor apare pe malurile lacului de acumulare Vidraru.

Dar zestrea turistică a țării cuprinde și aria bogățiilor spirituale, artistice. Spre ele ne poartă alte pagini ale almanahului, consacrate evocărilor de obiceiuri și datini ancestrale, unor muzee de istorie și artă. Imaginarele călătorii de-a lungul iscusitelor rînduri de slove se desfășoară și dincolo de hotarele țării, în peisajul exotic al Cubei, în Weimar-ul lui Göethe și — fiindcă ne aflăm în ajun de an olimpic — pînă la cei doi poli ai marilor întreceri sportive din 1972: Sapporo și München.

A călători... Verbul este conjugat în acest nou almanah — pe diverse coordonate ale turismului, pe diferite meridiane ale globului — cu pricepere și pasiune, într-un cadru grafic pentru care se cuvin laude și artiștilor fotografi și tipografilor din Sibiu.

Ion F. BACIU

PREMIERĂ IN ADINCURI

— Fileză !... Așa... Încă ! Stop !...

Mă opresc în scăriță. Îndrept aparatul în sus, spre gura albastră a avenului și filmez, așa, suspendat ca un liliac, fără a mai putea privi prin vizor.

— Gata : fileazăă !!... Stop !!

Coarda se oprește, scăriță începe să se rotească izbindu-mă de perete. Nu-l mai aud pe cei de sus, dar îi „simt lîngă mine", îi știu cu mîinile încleștate pe coarda care îmi înconjoară pieptul...

...Gura avenului e acum prea departe ca să se vadă altceva decît o pată mică de lumină. Disting și jos, sub mine, o altă rază de lumină. Palidă, încă depărtată. Dar asta înseamnă că mă apropii. Înseamnă că am trecut, coborînd, de nouăzeci de metri...

...Ultima treaptă, și păsesc pe grohotișul orb din fundul avenului. Mă primesc Cristian Lascu, Werner și Ion Povară. Sînt „uns"... speolog amator, acum, după ce am coborît cel mai mare apic din țară. („Apic" e unul din cuvintele lor, pe care acum, speolog amator și eu, îl cunosc: apic înseamnă „verticală"...).

...La redacție sosise o informație laconică: cercul de speologie al tineretului, „FOCUL VIU", pleacă în a doua expediție a sa, pentru a cerceta carstul de pe Valea Jiului de vest. În tren am aflat amănunte: cercul, — mi-au spus tinerii speologi amatori — este înființat din 1960, la inițiativa lor, sprijiniți fiind de Biroul de Turism pentru uneret. Tot pe Valea Jiului au făcut și prima lor expediție, în același an, cercetînd peșteri cunoscute de localnici. Și prinele satisfacții: cîteva peșteri descoperite de ei înșiși, între care Peștera Zeicului și Peștera cu Corali. Surpriza campaniei din vara trecută a fost avenul spre care echipa lor fusese îndrumată de un cioban. Situat pe versantul stîng al rîului Soarbele, în locul numit Stîna Tomii, avenul acesta avea să constituie țelul expediției de acum. Mai precis: atingerea fundului avenului, o veritabilă „premieră subpămînteană" ! În anul trecut, primul care a văzut „de jos" gura avenului, explorat parțial, a fost Octavian Vasiliu, care a coborît pînă la 35 m. L-au urmat Cristian Lascu și Cristian Goran, care au atins cota de 70 m. adîncime. Dar fundul avenului, — acum acest lucru era limpede pentru tinerii cercetători — se afla undeva mult mai jos, în necunoscut.

...Iulie, 1970.

Aseară, în jurul focului încins haiducește, chiar la gura avenului, s-a tras la sorți: cine va fi cel care astăzi va pune primul piciorul în adîncuri? Sorții l-au numit pe Cristian Goran, student la Facultatea de Geografie. Avenul s-a dovedit a fi cea mai mare „verticală subterană" din țară: 114,5 m. Pe Goran l-au urmat apoi Cristian Lascu, studenți la Geologie, Herdlicka Werner, coleg cu Goran, Ion Povară, cercetător hidrolog, și acum, filmîndu-le chipurile țîșnînate de izbîndă, eu. Am sentimentul acut că nu e o filmare oarecare: privesc grohotișul de sub picioarele acestor băieți pricepuți și curajoși, și înțeleg, — filmez aurul soarelui. Mă gîndeam că voi filma, aici, sub pămînt, performanța unor speologi, sau a unor exploratori, sau pur și simplu a unor curajoși. Și înțeleg: de fapt, filmez chipurile unor admirabili sportivi speologi, exploratori, în adîncurile de întuneric, unde ȘTIINȚA și SPORTUL și-au dat mîna, aducînd împreună — LUMINA.

PRIMII PAȘI OMENEȘTI CARE CALCA STRAFUNDURILE ACESTUI MUNTE. Gîndul chemă, orgolios, imaginea unui Armstrong punînd piciorul său de om pe treptele neumblate încă ale Lunii... Și încă un gînd: cîte locuri ale bineînțelesului nostru pămînt așteaptă nerăbdătoare PRIMII PAȘI ai omului ?!

Privesc chipurile tinerilor din cercul „FOCUL VIU". Îi privesc brațele puternice, umerii largi, chipurile bronzate care aduc aici, în adîncuri, ceva din

Alexandru ȘUTEU
— operator la studioul de Televiziune —

DIN LUMEA FOTBALULUI

AFACERI EȘUATE

O hotărîre a Federației italiene interzice categoric achiziționarea de fotbaliști din străinătate.

Profitînd de lipsa de prevedere a autorilor aceste măsuri, care în redactarea lor vorbesc numai de bărbați, afaceriștii fotbalului italian au găsit posibilitatea de a ocoli legea, importînd... jucătoare. Astfel, emisari ai clubului A.S. Roma și Cagliari au început tratative cu cele două stele ale fotbalului danez, Suze Augustensen și Lis-Lene Nielsen, eroinele finalei campionatului mondial respectiv din Mexic.

Numai că după multă trudă în spirit combinativ, emisarii au întîmpinat greutăți la care nu se așteptau: cele două fete, ambele minore, sînt eleve și vor să rămînă amatoare.

CÎND HOȚII PROFITA DE DERBYURI

Peste 1 000 de polițiști au fost prezenți pe stadionul din Berlinul Occidental, cu ocazia meciului Borussia Monchengladbach — Inter. Această mobilizare neobișnuită a avut unele urmări neplăcute. Dacă pe teren totul s-a sfîrșit cu bine, iar în tribune băuturile au fost vîndute în ambalaje de carton, spre deziluzia celor ce intenționau (poate) să le utilizeze drept proiectile, marea lovitură a fost dată însă la hotelul unde locuiau jucătorii italieni. Profitînd de faptul că personalul de serviciu își părăsise posturile și priveau meciul la televizor, cîțiva hoți au intrat în camera antrenorului Invernizzi, jefuindu-l de o mare sumă de bani.

După meci, descoperindu-se fapta, antrenorul aflat sub euforia rezultatului care îi califica echipa în sferturile de finală ale C.C.E. a declarat: „Dacă nu ni s-a putut fura victoria, orice alt furt nu contează !".

COPIII ÎNVAȚĂ MAI UȘOR SĂ ÎNOATE DECÎT SĂ MEARGĂ!

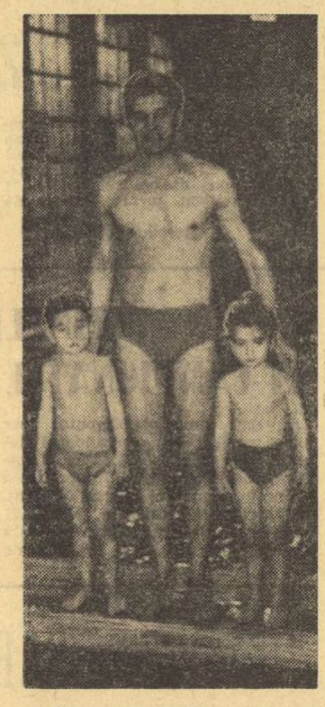

Nu este pentru nimeni un secret faptul că cei nou născuți dispun de capacități și instincte care îi ajută să plutească deasupra apei, la 8—9 luni, atunci cînd încă nu au deprins mersul pe picioare. Asemenea exemple ne-au fost oferite deseori, în Australia, Polonia, S.U.A., Elveția, R.F. a Germaniei, Ungaria etc. La această vîrstă primară copilul prinde, cu mare ușurință, mișcările esențiale necesare pentru a-și menține corpul la suprafața apei, iar pînă la doi ani, unii dintre aceștia învață chiar mișcările corecte ale unui procedeu (bras sau craul) de înot.

În țara noastră se poate vorbi despre unele începuturi timide la Ploiești și Reșița. Antrenorul ploieștean **Ovidiu Ionescu**, de pildă, și-a înscris în planurile activității sale o lăudabilă preocupare de inițiere a unor copii de 2 și 3 ani. Iată-l, în imaginea alăturată, împreună cu doi dintre ultimii săi elevi, micuții **Diana Liliana Petre** și **Bogdănel Teodorov** care, după numai 30 de lecții, au învățat să înoate corect — în procedeele craul și spate — distanța de 50 m !

AMBIȚIA

Poate că fără caratele Ambiției, sportul, oricare ar fi ramura lui în discuție, ar rămîne numai un spectacol al muncii, al îndîrjirii sau al norocului.

Ambiția, însă, acea dorință de a-ți depăși nu atît adversarul, cît propriile-ți bariere fizice și nervoase, armonizată cu Grația și, bineînțeles, cu Aptitudinile, conferă sportului, atletismului, rugby-ului, tenisului sau boxului, de exemplu, acei lauri mult visați, nepreținți.

Ambiția, bine canalizată, poate forma un mare sportiv, un mare campion și, deseori, pe stadioane, în piscine sau în jurul ringurilor de box ne-a fost dat să vedem minunata întrecere dintre om și oboseala sa, sau tracul său, sau surescitarea sa, dintre om și ploaie, sau marea durere — fizică și, mai ales, morală — a accidentării. Deseori, am văzut crîncena, superba întrecere dintre adevăratul sportiv și neîncrederea tribunelor, a cifrelor clasamentelor oficiale, a pronosticurilor. De fiecare dată am asistat la un excepțional duel între Ambiție și Obstacol și, nu de puține ori, sportivul a cîștigat acel pariu unic cu timpul și gloria.

De pildă, îmi voi aminti întotdeauna, cu o unică plăcere, de Beckenbauer, așa cum mi l-a dăruit ecranul televizorului, în timpul marelui fel fotbalistic de așa din Mexic, în meciul cu Italia. Îmi voi aminti, cu stimă și simpatie, cu admirație, de felul în care acest sportiv minunat a jucat, minute infernal de lungi, accidentat, schimonosindu-și fața de durere, aproape plîngînd, de felul cum — sfîrtecat de suferință — continua să-și păstreze echilibrul nervilor, luciditatea...

Cariera lui Ilie Năstase, evoluția tenisului său miraculos, fermecătorul său joc, amintind nebunia albilor pescărași hoinărind peste ape, mîndra sa victorie din Turneul campionilor — iată, în cîteva vorbe, o adevărată lecție despre alianța dintre Ambiție și Talent.

„Ambiția mea, mărturisea o dată, Anquetil, **a fost să devin, din fiul unui cultivator de fragi din Normandia, un mare campion. Unii spun că am reușit, dar, chiar dacă nu s-ar fi întîmplat așa, tot merita să încerc..."**

Cuvinte la care toți tinerii aflați, deocamdată, în anticamera sportului de performanță, ar trebui să se gîndească mai mult și mai profund. Ambiția ajutînd adesea, omul să devină mai bun, mai curajos, mai generos.

Dan MUTAȘCU

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

EDIȚIA A VII-a

Locul: Cortina d'Ampezzo (Italia), altitudine 1210 m.
Data: 26 ianuarie — 5 februarie 1956.
Participanți: 687 sportivi și 132 sportive din 32 de țări.
Sporturi în program: schi alpin (coborîre, slalom uriaș, slalom — femei și bărbați), schi nordic (15 km, 30 km, 50 km, sărituri, combinata nordică, ștafeta 4x10 km — bărbați, 10 km și ștafeta 3x5 km — femei), patinaj viteză (500 m, 1500 m, 5000 m, 10.000 m — bărbați), patinaj artistic (bărbați, femei, perechi), bob (2 și 4 persoane), hochei pe gheață.
Cel mai populat start: slalom uriaș bărbați (95 de concurenți din 29 de țări).
Sportivii români au participat la schi alpin (Nicolae Pandrea, coborîre — loc 31, slalom — 39, slalom uriaș — 74; Gheorghe Cristoloveanu, slalom — 41, slalom uriaș — 37; Magdalena Marotineanu, coborîre — 40, slalom uriaș — 39; Elena Epuran, coborîre — 44, slalom uriaș — 43), schi nordic (Manole Aldescu, 15 km — 32 și 36 km — 31; Constantin Enache, 15 km — 40 și 30 km — 36; Nicolae Munteanu, sărituri speciale — 42; Iuliana Simon, 10 km — 38; Ștefania Botcariu, 10 km — 39; ștafeta de 3x5 km a abandonat; Margareta Arvai și Elena Zangor au abandonat în probele de fond), bob 2 (Mărgărit Blăgescu — Heinrich Enea 14, Constantin Dragomir — Gheorghe Moldoveanu — 15), bob 4 (Blăgescu — Nicolae Moiceanu — Dumitru Peteu — Enea loc 14, Dragomir — Ștefan Panaș — Ion Staicu — Moldoveanu loc 20).

1956
CORTINA D'AMPEZZO

„PERLA DOLOMIȚILOR"
SUB REFLECTORUL TELEVIZIUNII

Cu 32 de țări participante, reprezentate de 819 sportivi, stațiunea italiană Cortina d'Ampezzo, „perla Dolomiților", stabilește recorduri ce nu vor fi depășite decît la Innsbruck. Pentru prima oară sînt prezenți la „Olimpiada albă" sportivii sovietici.

Jocurile de la Cortina au prilejuit afirmarea multor „stele", dar în istoria sporturilor de iarnă ele vor rămîne legate de un nume: Anton (Toni) Sailer, triplu campion olimpic, un veritabil „Owens al zăpezilor". Sailer, fiul unui cabanier din Kitzbühel, avea 20 de ani. Nimic din ceea ce se chemă „secretele schiului" nu-i era necunoscut. Schiorul austriac coboară ca o nălucă pe pîrtiile teribil de periculoase ale Dolomiților (numai 6 concurenți termină coborîrea fără căzături!) și cîștigă detașat slalomul uriaș, slalomul special și coborîrea, obținînd concomitent titlul de campion mondial la combinată (probă care din motive enigmatice nu figurează în programul olimpic). Singurul schior care a reușit această performanță la Jocurile Olimpice — și care cu greu va fi egalat — impresionă prin inteligență tehnică, eleganță, ușurință deconcertantă și un excepțional simț al echilibrului.

Din nou prezenți la jocuri, de data aceasta și la probele feminine, schiorii români încearcă să se afirme. Pîrtiile marilor concursuri, mult deosebite de cele din țară, se dovedesc prea pretențioase pentru bagajul nostru tehnic (cei mai bine clasați fiind: Pandrea — locul 31 la coborîre bărbați și Mady Marotineanu — locul 39 la slalom uriaș femei). Și la fond, și la sărituri, diferențele față de campioni se mențin, căci progresului nostru îi corespunde un progres tot atît de mare pe plan mondial.

Probele de fond sînt foarte disputate. Un pădurar suedez, Sixten Jernberg, cîștigă maratonul zăpezii (50 km), dar își adaugă pe panoplie încă trei medalii: două de argint (15 km și 30 km) și una de bronz (ștafeta 4x10 km). Finlandezul Hakulinen iese învingător la 30 km. Ștafeta de 4x10 km revine selecționatei U.R.S.S., iar proba feminină de 10 km — schioarei sovietice Liubov Kozireva. Pentru prima oară în istoria jocurilor, norvegienii nu mai cuceresc locul I la săriturile de la trambulină. Campion olimpic va fi de data aceasta finlandezul Antti Hyvärinen, cu o săritură de 84 m.

În probele de bob, dominate de italieni și elvețieni (al căror conducător, Franz Kapus, este, la 47 de ani, cel mai vîrstnic învingător al jocurilor de iarnă), primele echipaje românești (de 2 și de 4) se clasează simetric pe locul 14.

Una din marile surprize ale acestei „Olimpiade albe" este victoria echipei debutante a U.R.S.S. în turneul de hochei pe gheață. Condusă de celebrul hocheist-fotbalist Vsevolod Bobrov, reprezentativa sovietică învinge cu 2—0 Canada și cu 4—0 S.U.A., cucerind titlul olimpic.

Pentru prima oară, din 1932 încoace, norvegienii nu cîștigă nici o medalie de aur la patinaj viteză. În schimb, pe patinoarul de pe lacul Misurina, Evgheni Grișin se dovedește a fi unul dintre cei mai mari patinatori ai lumii pe distanțe scurte.

La patinaj artistic, doi frați americani pe podium: locul I — Hayes Alan Jenkins și locul III — David Jenkins.

Pentru prima oară în istoria jocurilor, competițiile de la Cortina d'Ampezzo sînt retransmise prin televiziune, ceea ce a sporit considerabil în Europa popularitatea sporturilor de iarnă.

DEBUTUL OLIMPIC AL SCHIULUI FEMININ

Echipa de schi alpin a României după ultimul antrenament preolimpic, în Italia

Jocurile Olimpice de iarnă găzduite în inima Dolomiților au prilejuit debutul olimpic al schiului nostru feminin, alpin și nordic. El a fost făcut într-un moment în care realizasem un progres simțitor, dar eram încă departe de valoarea schioarelor din jurul Alpilor. Iată de ce pentru noi Cortina a însemnat multe emoții, alături de multă muncă. Pîrtiile, prin dificultatea lor, ne-au surprins și rezultatele n-au fost de loc strălucite. Contactul cu elita schiului mondial ne-a fost însă de mare folos și s-a concretizat într-un salt de valoare confirmat de bunele rezultate pe care le-am obținut, o lună mai tîrziu, la campionatele mondiale universitare de iarnă din Polonia (trei locuri II).

Din mulțimea impresiilor culese la fața locului mi-au rămas în amintire pîrtiile Cortinei, rapide, pretențioase și, din cauza zăpezii puține, teribil de selective. Totodată J.O. de la Cortina m-au convins că am putea ajunge și noi schioarele, printre cele mai bune. Dar pentru aceasta ar trebui să fim mai multe, mult mai multe și să ne pregătim temeinic pentru competiție, mai ales în primii ani de școală. Să nu începem abecedarul schiului la 14—15 ani, cînd de fapt la această vîrstă se pot cîștiga campionate.

Magdalena MAROTIENANU-BÎRA
maestru al sportului

MARI CAMPIONI

ANTON (Toni) SAILER (Austria), născut la 17 noiembrie 1935, schior de o calitate excepțională, făcînd față cu egală măiestrie tuturor probelor apline. Campion olimpic în 1956 la coborîre, slalom special și slalom uriaș, el a fost de asemenea, în 1958, campion mondial la coborîre, slalom uriaș și combinată alpină, clasîndu-se al doilea doar la slalom special.

EVGHENI GRIȘIN (U.R.S.S.), născut la 23 martie 1931, patinator cu o viteză ieșită din comun, și-a adjudecat 5 medalii olimpice. A fost campion olimpic în 1956 și în 1960 în aceleași probe de viteză: 500 m și 1500 m. În 1964, la vîrsta de 33 de ani, ocupa încă locul doi la 500 m în competiția olimpică. A fost și campion al Europei în 1956. A deținut de șase ori recordurile mondiale în probele de distanță de 500 m, 1000 m și 15000 m.

Evgheni GRIȘIN

„VINE, VINE... OLIMPIADA!"

George Mihalache și Ciupi Rădulescu, autorii spectacolului muzical-sportiv „Fotbal Mexico '70", au acum în vizorul... creației un alt eveniment sportiv de mare amploare. Ei lucrează intens la concertul-spectacol intitulat **„Vine, vine... Olimpiada".**

Premiera noului spectacol dedicat sportului va avea loc la 22 ianuarie, într-un cadru festiv, în Sala Palatului R.S.R., fiind montat de Teatrul „Ion Vasilescu".

RĂSPUNDE ION POSTAȘU

T. FILIPIDESCU. Ne bucură faptul că, la vîrsta ce o aveți, evenimentul sportiv continuă să aibă un ecou atît de mare în inima dv. I Vă publicăm catrenul dedicat lui Ilie Năstase:

Cunoaștem poanta, pe de rost,
Dar o repet cu tot dichisul,
Căci jocul lui Năstase-a fost
Ceva... ce n-a văzut Parisul!

MARIA COJOCARU, COMUNA SURAIA. **„În timp ce jocul s-a întrerupt, urmînd să se execute o lovitură de la 11 metri, este permisă schimbarea de jucători, eventual chiar a portarului care urma să apere penalty-ul, în felul acesta lovitura de pedeapsă urmînd să fie aparată de noul portar introdus în echipă? Eu susțin că da, iar un băiat din comună spune că nu. Dacă voi cîștiga, va fi o mare surpriză pentru băiat și, în același timp, o rușine".** N-o să mai fie primit la horă? Oricum, atest cele susținute de dv. Dar, ca să nu lăsă complet de rușine bietul băiat, trebuie să vă spun că, pînă în urmă cu 2—3 ani, regulamentul nu permitea ca o lovitură de la 11 metri să fie executată sau aparată decît de unul dintre jucătorii aflați în joc în momentul săvîrșirii infracțiunii. Cu asta, cred că l-am salvat cît de cît!

I. DUMITRESCU, BUCUREȘTI. Ce v-aș putea răspunde în legătură cu poezia trimisă și, mai ales, cu P.S.-ul care o însoțește:

Dacă are-o calitate,
Dați-o la... publicitate.

Citind-o, vă pot da un răspuns precis:

Ca anunț plătit, se poate.
La... „Mica publicitate"!

MIHAI PETRE, COMUNA SCORȚENI, JUDEȚUL BACĂU. Mi-am găsit... Bacău cu dv. din cauza glumei pe care am făcut-o, săptămîna trecută, în legătură cu clasamentul și cu Sport Club Bacău. La cîteva ore după apariția răspunsului dat unui grup de studenți, simpatizanți ai băcăuanilor, echipa lor favorită învingea pe U.T.A. și trecea pe locul I, spre bucuria dv. și parcă spre... necazul meu. Acum, Sport Club Bacău se află din nou pe locul II. Dar nu mai fac nici o glumă, deși pînă la primăvară nu este nici un pericol!

ING. COSTACHE CONSTANTIN, S.M.A BILANȚ. 1) Dobrin nu împlinise încă 16 ani, cînd, sub culorile lui F.C. Argeș, a debutat în divizia A. Nu posed toate datele necesare, dar, probabil că el a realizat recordul de tinerețe, în țara noastră, pentru divizia A. 2). Iată o întrebare pe care ne-au pus-o numeroși cititori: în meciul România — Cehoslovacia, de la 14 noiembrie, un jucător român

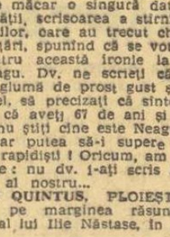

a șutat năprasnic, mingea a lovit bara transversală și a ricoșat în pisă, dar punctul nu a fost acordat, existînd, evident, la această fază, o situație de ofsaid. Dar, cine a fost autorul șutului cu pricina? Domide.

CONSTANTIN RUDNISCHI, CARACAL. Aveți toate motivele să fiți supărat! Cineva din orașul dv., folosind inițialele numelui dv. și indicînd și adresa dv. exactă — strada Libertății nr. 31 — a trimis o scrisoare la ziar, mai precis lui Balphegor, în care îi propune lui Neagu de la Rapid un pariu, cu o miză deosebit de importantă: casa dv., în valoare de 100 000 lei. Dar, pentru a cîștiga pariul, Neagu ar trebui să reușească, din cinci încercări, să-i dribleze măcar o singură dată. Dată publicității, scrisoarea a stîrnit mînia rapidiștilor, care au trecut chiar la... amenințări, spunînd că se vor răzbuna pentru această ironie la adresa lui Neagu. Dv. ne scrieți că totul este o glumă de prost gust și țineți, de altfel, să precizați că sînteți pensionar, că aveți 67 de ani și că nici măcar nu știți cine este Neagu. Hm! Asta s-ar putea să-i supere și mai rău pe rapidiști! Oricum, ați lămurit lucrurile: nu dv. i-ați scris lui Balphegor al nostru...

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Un catren, pe marginea răsunătorului succes al lui Ilie Năstase, în „meciul

campionilor", de la Paris:

Da, așa s-a întîmplat,
Spre imensa-mi bucurie:
A tunat și-a fulgerat,
Printreași, „Sfîntul"... Ilie!

Ilustrații: N. CLAUDIU